BESLUITEN

UITVOERINGSBESLUIT (EU) 2022/1620 VAN DE COMMISSIE

van 19 september 2022

tot vaststelling van modelnoodmaatregelen voor gevallen waarin de toegang tot gegevens aan de buitengrenzen technisch onmogelijk is, met inbegrip van door grensautoriteiten te volgen vangnetprocedures overeenkomstig artikel 48, lid 4, van Verordening (EU) 2018/1240 van het Europees Parlement en de Raad

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) 2018/1240 van het Europees Parlement en de Raad van 12 september 2018 tot oprichting van een Europees reisinformatie- en -autorisatiesysteem (Etias) en tot wijziging van de Verordeningen (EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 en (EU) 2017/2226 ([1]), en met name artikel 48, lid 4,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Bij Verordening (EU) 2018/1240 is het Europees reisinformatie- en -autorisatiesysteem (hierna "Etias" genoemd) vastgesteld voor onderdanen van derde landen die zijn vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een visum om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen en er te verblijven.

(2) Krachtens artikel 47, lid 1, van Verordening (EU) 2018/1240 zijn grensautoriteiten die overeenkomstig Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad ([2]) bevoegd zijn om grenscontroles te verrichten aan de doorlaatposten aan de buitengrenzen, verplicht het centrale Etias-systeem te raadplegen aan de hand van de gegevens die zijn opgeslagen in de machineleesbare zone van het reisdocument. Er kunnen zich omstandigheden voordoen als gevolg van een technische storing in een onderdeel van het Etias-informatiesysteem of als gevolg van een storing van de nationale grensinfrastructuur in een lidstaat waardoor een grensautoriteit mogelijk niet tot de in artikel 47, lid 1, van Verordening (EU) 2018/1240 bedoelde raadpleging kan overgaan.

(3) Doel van dit besluit is modelnoodmaatregelen vast te stellen, met inbegrip van vangnetprocedures die de grensautoriteiten aan de buitengrenzen moeten volgen wanneer een grensautoriteit mogelijk niet tot een dergelijke raadpleging van het centrale Etias-systeem kan overgaan.

(4) Het is de bedoeling dat de modelnoodmaatregelen worden gebruikt als richtsnoeren en als basis, indien nodig aangepast, voor de ontwikkeling en vaststelling door de lidstaten van hun nationale noodplannen voor de gevallen waarin een grensautoriteit niet in staat zou zijn het centrale Etias-systeem te raadplegen bij de uitvoering van grenscontroles aan doorlaatposten aan de buitengrenzen overeenkomstig Verordening (EU) 2016/399.

([1]) PB L 236 van 19.9.2018, blz. 1.

([2]) Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) (PB L 77 van 23.3.2016, blz. 1).

(5) De grensautoriteiten moeten de mogelijkheid hebben om in geval van een technische storing tijdelijk af te wijken van de verplichting om het centrale Etias-systeem te raadplegen en de status van de reisautorisaties te verifiëren via het in artikel 31 van Verordening (EU) 2018/1240 bedoelde verificatie-instrument. Bovendien moet de inhoud worden vastgesteld van de kennisgevingen door grensautoriteiten in geval van technische onmogelijkheid om het centrale Etias-systeem te raadplegen wegens een storing van de nationale grensinfrastructuur in een lidstaat.

(6) Aangezien Verordening (EU) 2018/1240 voortbouwt op het Schengenacquis, heeft Denemarken overeenkomstig artikel 4 van Protocol nr. 22 betreffende de positie van Denemarken, dat aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is gehecht, kennis gegeven van de omzetting van Verordening (EU) 2018/1240 in zijn nationale wetgeving. Denemarken is derhalve gebonden door dit besluit.

(7) Dit besluit valt buiten het toepassingsgebied van de maatregelen waarin is voorzien bij Besluit 2002/192/EG van de Raad ([3]). Dit besluit houdt een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis waaraan Ierland niet deelneemt; Ierland neemt derhalve niet deel aan de vaststelling van dit besluit en dit is niet bindend voor, noch van toepassing op deze lidstaat.

(8) Wat IJsland en Noorwegen betreft, houdt dit besluit een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis, in de zin van de Overeenkomst tussen de Raad van de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen inzake de wijze waarop IJsland en Noorwegen worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis ([4]), die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt A, van Besluit 1999/437/EG van de Raad ([5]).

(9) Wat Zwitserland betreft, vormt dit besluit een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis ([6]) die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt A, van Besluit 1999/437/EG, in samenhang met artikel 3 van Besluit 2008/146/EG van de Raad ([7]).

(10) Wat Liechtenstein betreft, vormt dit besluit een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis ([8]) die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt A, van Besluit 1999/437/EG, in samenhang met artikel 3 van Besluit 2011/350/EU van de Raad ([9]).

(11) Wat Cyprus, Bulgarije en Roemenië, en Kroatië betreft, vormt dit besluit een handeling die op het Schengenacquis voortbouwt of anderszins daaraan is gerelateerd in de zin van respectievelijk artikel 3, lid 1, van de Toetredingsakte van 2003, artikel 4, lid 1, van de Toetredingsakte van 2005, en artikel 4, lid 1, van de Toetredingsakte van 2011.

([3]) Besluit 2002/192/EG van de Raad van 28 februari 2002 betreffende het verzoek van Ierland deel te mogen nemen aan bepalingen van het Schengenacquis (PB L 64 van 7.3.2002, blz. 20).

([4]) PB L 176 van 10.7.1999, blz. 36.

([5]) Besluit 1999/437/EG van de Raad van 17 mei 1999 inzake bepaalde toepassingsbepalingen van de door de Raad van de Europese Unie, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen gesloten overeenkomst inzake de wijze waarop deze twee staten worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis (PB L 176 van 10.7.1999, blz. 31).

([6]) PB L 53 van 27.2.2008, blz. 52.

([7]) Besluit 2008/146/EG van de Raad van 28 januari 2008 betreffende de sluiting namens de Europese Gemeenschap van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis (PB L 53 van 27.2.2008, blz. 1).

([8]) PB L 160 van 18.6.2011, blz. 21.

([9]) Besluit 2011/350/EU van de Raad van 7 maart 2011 betreffende de sluiting namens de Europese Unie van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis betreffende de afschaffing van controles aan de binnengrenzen en het verkeer van personen (PB L 160 van 18.6.2011, blz. 19).

(12) De Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming is geraadpleegd overeenkomstig artikel 42, lid 1, van Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad ([10]) en heeft op 18 februari 2022 een advies uitgebracht.

(13) De in dit besluit vervatte maatregelen zijn in overeenstemming met het advies van het Comité slimme grenzen (Etias),

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Modelnoodmaatregelen met inbegrip van vangnetprocedures wanneer het technisch onmogelijk is toegang tot gegevens te verkrijgen aan de buitengrenzen

1. Indien het technisch onmogelijk is de raadpleging te verrichten of de zoekopdracht uit te voeren als bedoeld in artikel 48, leden 1 en 2, van Verordening (EU) 2018/1240, kunnen grensautoriteiten:

a) onderdanen van derde landen verzoeken de status van hun reisautorisatie (geldig, geweigerd, nietig verklaard of ingetrokken) en de geldigheidsduur ervan te verstrekken; daartoe kunnen de grensautoriteiten een internetverbinding tot stand brengen of toegang verlenen tot apparatuur die aan grensdoorlaatposten is geïnstalleerd, zodat onderdanen van derde landen kunnen worden aangesloten op het verificatie-instrument als bedoeld in Gedelegeerd Besluit (EU) 2019/970 van de Commissie ([11]);

b) informatie over binnenkomsten ter plaatse, zoals identiteits- of reisdocumentgegevens, opslaan met het oog op verificatie achteraf van de status van de reisautorisatie van onderdanen van derde landen die zijn binnengekomen tijdens de periode waarin het technisch onmogelijk is toegang tot gegevens te verkrijgen. De grensautoriteiten mogen deze informatie alleen opslaan voor de duur waarin het technisch onmogelijk is toegang tot gegevens te verkrijgen en de controle achteraf, of

c) tijdelijk worden vrijgesteld van hun verplichting om het centrale ETIAS-systeem te raadplegen.

2. De in artikel 48, leden 1 en 2, van Verordening (EU) 2018/1240 bedoelde kennisgevingen vinden onverwijld plaats via de communicatiekanalen die door de grensautoriteiten, de nationale Etias-eenheden en de centrale Etias-eenheid worden gedeeld.

3. De in artikel 48, lid 2, van Verordening (EU) 2018/1240 bedoelde kennisgevingen die de grensautoriteiten aan de centrale Etias-eenheid en hun respectieve nationale Etias-eenheid moeten verstrekken, bevatten de volgende informatie:

a) de door de storing getroffen grensdoorlaatpost(en) en de autoriteit die niet in staat is de raadpleging uit te voeren, alsmede

b) de datum en het tijdstip waarop de storing zich voordeed;

c) indien mogelijk, de beschrijving van de storing en de responstijd voor de afwikkeling.

Wanneer de centrale Etias-eenheid eu-LISA en de Commissie op de hoogte stelt overeenkomstig artikel 48, lid 2, van Verordening (EU) 2018/1240, verstrekt zij dezelfde informatie als die welke zij van de grensautoriteiten heeft ontvangen.

Artikel 2

Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

([10]) Verordening (EU) 2018/1725 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de instellingen, organen en instanties van de Unie en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 45/2001 en Besluit nr. 1247/2002/EG (PB L 295 van 21.11.2018, blz. 39).

([11]) Gedelegeerd Besluit (EU) 2019/970 van de Commissie van 22 februari 2019 betreffende het instrument waarmee aanvragers de stand van zaken betreffende hun aanvraag en de geldigheidsduur en de status van hun reisautorisaties kunnen nagaan overeenkomstig artikel 31 van Verordening (EU) 2018/1240 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 156 van 13.6.2019, blz. 15).

Gedaan te Brussel, 19 september 2022.

Voor de Commissie
De voorzitter
Ursula VON DER LEYEN